

LA CIUTAT I LA VINYA

Valencians veremen pel Rosselló

V. A. ESTELLÉS

La verema a França era com l'exili.

Homes i dones omplien maletes

–de fusta o de cartó–

amb tot el que hi podia cabre,

creïlles i tot.

Feien llargues cues

a les andanes inhòspites

i pujaven als trens

vells i esbalandrats.

Vora la frontera

els escorcollaven com a leprosos

i, quan arribaven als camps de vinya,

els allotjaven en cases malsanes

i els feien treballar llargues jornades.

A la plana, a la muntanya.

Les dones tallaven i els homes treien.

Emigrats allà

–immigrants els deien–,

ací també tenien bancals de vinya.

Durant tot l'any la treballaven.

Arribada la collita,

néts i avis, pares i fills

d'aquells exiliats, veremàvem.

Quan la mare també marxava allà,

els menuts ens solíem quedar amb els parents.

Fou així com vaig conèixer la ciutat.

Hi teníem unes ties i ens hi van portar.

A mi, sis o set anys que devia tindre,

i a la meua germaneta

que tot just començava a caminar.

Ciutat de contrastos,

de llargues avingudes

i pisos de Bon Ordre

amb corredors laberíntics,

habitacions de luxe,

cambres de bany lluents...

I de cases on s'amagava la pobresa,

pisos foscos de rellogats

i de famílies amuntegades,

de por a les nits i de llums i olors estranys.

Vaig descobrir un altre món, llavors.

Els nostres pares foren emigrats,

exiliats, estranys a prop de casa.

Quan tornaven al poble,

barataven francs francesos

per moneda espanyola

amb l'estampa de generals invictes.

I amb els guanys compraven
un tros de terra blanca i erma
per a plantar-hi vinya.

Espí, Antoni. "La ciutat i la vinya" . *Reconstrucció*. Col·lecció Sinalefa.
Cossetània Edicions. Valls, 2007